Pregaria.cat

Entrada

Grup de voluntaris (I): la Carme i el Bernat

A dos quarts de deu d'un matí de dissabte un grup de voluntaris s'ha trobat al Casal i han format cinc parelles. Cada parella té un objectiu. La primera està formada per la Carme i el Bernat. Han d'anar a comprar al mercat del Ninot per fer dinar a la senyora Anastàsia que viu al carrer Urgell, en un cinquè pis. Té 87 anys. Viu sola i no pot baixar al carrer perquè la casa no té ascensor. Després li han de fer el dinar, i menjar els tres junts. Aquest és l'objectiu. Es tornaran a trobar a les sis de la tarda amb les altres parelles per veure com ha anat.

Són gairebé un quart de set i ja tots han tornat del voluntariat.

Ara parla la Carme...

El Mercat del Ninot està en obres i l'han traslladat a una mena de barracons al costat del Clínic. Hem comprat verdura, patates i peix fresc. La peixatera no parava de dir-nos "reis". M'agrada anar al mercat, un ambient molt festiu. Després hem pujat al pis de la senyora Anastàsia, que realment és una dona molt gran. Li costa moure's i té el cap molt clar. Baixeta i simpàtica. Estava parlant amb una veïna que es diu Lourdes. Quan hem entrat ella ha marxat; es veu que hi van molts de l'escala a casa l'Anastàsia. Un pis molt petit, sota teulada, es nota que fa anys que hi viu, una estufa de butà i fotos per tot arreu.....

Ara parla el Bernat:

Ens hem presentat i jo no sabia massa què dir. Em recordava la meva avia, quan encara era viva. La Carme parla pels colzes, menys mal. Jo he anat a la cuina, i la veritat no sabia per on començar... però al final m'he decidit i he començat a escalfar aigua...

Ara parla la Carme:

Mentre eres a la cuina l'Anastàsia m'ha anat explicant totes les fotos. Es veu que de jove era molt maca. La del casament és una passada. Ha sortit el tema de la guerra, i fins semblava que volia plorar. És quan he anat a la cuina a ajudar-te. Eh! Sort que he vingut...

Ara parla el Bernat:

Hem dinat a les tres. Jo tenia una gana impressionant. L'avia m'ha fet broma deia:"com es nota que sempre tens un budell buit!" Trobo que té bon humor i no es veu amargada. Ara entenc el per què venen tants veïns. Pobra per poc engegui no pot parar de riure...Sembla impossible allà dalt i quin bon rotllo!!...

La pregunta final:

Respon la Carme:

El que més m'ha impactat és la moral que té l'Anastàsia. N'ha passat de totes, i es veu contenta. No m'imaginava que als 87 anys es pogués ser feliç. Em sento una mica flotant. No la penso oblidar.

Respon el Bernat:

De tornada al Casal anàvem per carrer en silenci. He recordat que a la Pasqua vam fer el camí d'Emmaús també així, en silenci. Avui en el compartir amb l'Anastàsia Jesús crec que hi era, com en la fracció del pa.

Hem tornar bastant feliços. Ho havia sentit a dir moltes vegades, i pensava que era un tòpic, però és cert: en el voluntariat reps més del que dones. És increïble.

Jesús Renau sj.